

Ξέρουμε τι γίνεται στη Γαλλία – Του Νώντα Σκυφτούλη

Του Νώντα Σκυφτούλη

Όλοι γνωρίζουν, αλλά εμείς πολύ καλύτερα. Βιώσαμε τον Δεκέμβρη του '08, όπου για πρώτη φορά στη χώρα που ζούμε αναδύθηκε μια σύγχρονη εξέγερση, από αυτές που προαναγγέλλουν τον χαρακτήρα, το νόημα, τη νοοτροπία, αλλά και τη μοίρα όλων των σύγχρονων εξεγέρσεων. Κοινό νήμα αυτών είναι η εναντίωσή τους στους «νοικοκυραίους» των αφηγημάτων, της Ιδιοκτησίας, του Εμπορεύματος, της Καπιταλιστικής αισθητικής.

Η εξέγερση, παλιά ή νέα, δεν γίνεται στα νύχια της γάτας και αυτό είναι κοινωνικός νόμος. Η αποσυμπίεση και η αλλοτρίωση βρίσκονται στο δρόμο της εξέγερσης και της επανάστασης και αυτό είναι ένας δεύτερος κοινωνικός νόμος. Τις εξεγέρσεις τις κάνουν οι εξεγερμένοι, να και ένας τρίτος κοινωνικός νόμος. Στις σύγχρονες εξεγέρσεις, λοιπόν, αρχής γενομένης από τη Γαλλία και τον Δεκέμβρη συμμετέχουν οι αποκλεισμένοι από τον Κυρίαρχο και τις σχέσεις Κυριαρχίας. Από το κράτος και τον καπιταλισμό δηλαδή. Αλλά μπορεί να συμμετέχει και όποιος/-α έχει απελπισμένη συνείδηση ή συνείδηση της απελπισίας.

Στη Γαλλία οι μαθητές έδωσαν το πολιτικό σύνθημα και ανταποκρίθηκε όλο το διάχυτο αποκλεισμένο κομμάτι των προαστίων, των διαμερισμάτων με εντονότερη μεταναστευτική σύνθεση, αλλά και το μητροπολιτικό νεολαιίστικο κομμάτι του Παρισιού, της Λιμόζ, της Λυών και άλλων δεκάδων πόλεων, μαζί με συντρόφους συντρόφισσες, και η άμυνα έγινε επίθεση. Η φωτιά, το οδόφραγμα, η λεηλασία είναι πολιτικά εργαλεία της εξέγερσης, αλλοτριωτικά μέν, αλλά και απελευθερωτικά ταυτόχρονα, δημιουργώντας απειλή και διευρύνοντας την ορατότητα της εξέγερσης.

Όλες οι εξεγέρσεις και οι επαναστάσεις αναπαράγουν στο πεδίο

της σύγκρουσης ό,τι έχουν εσωτερικεύσει σε αξίες και σημασίες από το καθεστωτικό πλαίσιο που καταστρέφουν, είτε είναι κυβερνητικά κτίρια είτε είναι η Luis Vuitton είτε ένα μπακάλικο. Η βία τους νομιμοποιείται από το ίδιο το δρών υποκείμενο και η βία τους δεν είναι παρά αυτή που αντιστοιχεί στην κοινωνία, απέναντι στην οργανωμένη βία του κράτους και αυτός είναι και ένας πρόσθετος νομιμοποιητικός της λόγος.

Άγρια η εξέγερση του Παρισιού και για αυτό αχειραγώγητη και αδιαμεσολάβητη. Άγρια γιατί λειτουργεί παρά και ενάντια σε κράτος, κόμματα, συνδικάτα, θεσμούς και φυσικά σε αφηγήματα επαναστατικά ή αντεπαναστατικά. Δεν ξεκινάει με κανένα πρόσημο, με κανένα καθολικό είναι. Ριζικός αθεϊσμός. Μηδενιστική εξέγερση, με την ευχή να στραφεί στον ενεργητικό μηδενισμό, ενάντια στον παθητικό μηδενισμό του καπιταλισμού. Να αρχίζει να συγκροτεί αξίες και δεσμούς από την αρχή μία-μία, για το εφικτό, το ανέφικτο, για το όριο, για τον χρόνο, για την θέσμιση, για τον κοινωνικό δεσμό.

Αυτή η σύγχρονη μηδενιστική εξέγερση είναι άγρια και στο πεδίο. Δεν είναι εύκολα εκεί τα πράγματα ούτε για αυτούς που συμμετέχουν αυτοδικαίως, λόγω πολιτικού προσανατολισμού, στις άγριες εξεγέρσεις. Οι αποκλεισμένοι αυτού του κόσμου θα αποτελούν την πλειοψηφία της εξέγερσης είτε της επερχόμενης είτε αυτής που ζήσαμε τον Δεκέμβρη. Το υποκείμενο αυτό έχει τον συγκεκριμένο προσανατολισμό της απελπισμένης συνείδησης και όχι της προοπτικής. Σε αυτό διαφέρουμε όμως. Αυτή η διαφορά στο πεδίο δεν είναι εύκολα διαχειρίσιμη. Παρόλα αυτά, οφείλουμε να συμμετέχουμε. Γι' αυτό ούτε λόγος. Αλλά για να είμαστε στη ροή της εξέγερσης χρειάζεται και να αφήσουμε μερικές βεβαιότητες απέξω και ταυτόχρονα να μην ενσωματωθούμε απολύτως σε αυτό το διάχυτο. Εκ των ων ουκ άνευ, λοιπόν, ανεξάρτητη, ισχυρή, οργανωτική και πολιτική δυνατότητα. Αυτονομία εν συγκρούσει που λένε και οι φίλοι μας οι Γάλλοι.

Υ,Γ. Λένε διάφοροι για τις εκλογικές συνέπειες της εξέγερσης και ποιος θα χάσει και ποιος θα κερδίσει. Αυτοί που συμμετέχουν στις εκλογές θα χασοκερδίσουνε, τότε η Δεξιά τότε

η Αριστερά. Εδώ μετά το '08 και το '12 κέρδισε η αριστερά, στη Γαλλία ενδέχεται να κερδίσει η δεξιά της Λεπέν. Η Λεπέν το μόνο που μπορεί είναι να διευρύνει το μέτωπο της κοινωνικής αντίστασης και της ενδεχόμενης εξέγερσης. Το θέμα είναι τι θα κερδίσει η Γαλλική εξέγερση, ο Δεκέμβρης κατοχύρωσε ένα σύνολο ατομικών δικαιωμάτων και έχουμε ακόμη...